

НА УПОРИТА РАБОТА ЗА ПРЕТВОРЯВАНЕ В ДЕЛА РЕШЕНИЯТА НА IX КОНГРЕС НА БКП!

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

22

НОВЕМВРИ
ВТОРНИК
Брой 140
(2175)
Година XXII
Цена 2 ст.

СИЛАТА НА КОМУНИСТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ Е В ТОВА, ЧЕ ТЯ УМЕЕ ДА ВИЖДА В ЧЕРТИТЕ НА СЕГАШНОТО ВСЕ ПО-СВЕТЛИТЕ ПЕРСПЕКТИВИ НА БЪДЕЩЕТО. БЕЗ ДА БЪДЕМ ПРАЗНИ МЕЧТАТЕЛИ, БЕЗ ДА СИ ЗАТВАРЯМЕ ОЧИТЕ ПРЕД НЕОБХОДИМИТЕ УСИЛИЯ, НИЕ ПРОЗИРАМЕ ОЧЕРТАНИЯТА НА НОВОТО, КОЕТО ДИРЕКТИВИТЕ НИ РАЗКРИВАТ. ПРОЗИРАМЕ ОБРАЗА НА НАШЕТО СВИДНО ОТЕЧЕСТВО ПО-ЩАСТИВО И ПО-ПРЕКРАСНО ОТ ВСЯКОГА, С МОДЕРНА ИНДУСТРИЯ, С ЦЪФТАЩОТО СЕЛСКО СТОПАНСТВО, С ВИСОКА СЪВРЕМЕННА КУЛТУРА, БЛАГОУСТРОЕНО И ПРЕУСПЯВАЩО, БУДЕЩО ЧУВСТВО НА ЗАКОННА ГОРДОСТ У НАС И У НАШЕТЕ ПРИЯТЕЛИ.

ЕТО, КЪМ ТАЯ ПЕРСПЕКТИВА, ДРУГАРКИ И ДРУГАРИ, НИ ЗОВЕ ПАРТИЯТА; ЕТО, НА ТОВА ДЕЛО НИ ПРИКАНВА ТЯ ДА ПОСВЕТИМ СИЛИ И ЕНЕРГИЯ, ТАЛАНТ И ДЪРЖАВНОСТ.

Из речта на др. Тодор Живков при закриването на Деветия конгрес на БКП.

ОЩЕ ПО-СИЛКО ДА СЕ РАЗГАРЯ ПЛАМЪКЪТ НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКОТО СЪРЕВНОВАНИЕ

Цяла седмица трудещите се от нашия окръг, заедно с целия български народ, следиха с изключително голям интерес работата на Деветия конгрес на Българската комунистическа партия. Всяко заседание в конгресната зала те ознаменуваха с нови трудови рапорти за изпълнени планове и обещания, с още по-голяма енергия за претворяване в дела предначертанията на конгреса.

Девят партен конгрес, който завърши своята работа в събота, ще остане в историята на Партията и страната ни като най-голямо събитие през 1966 година. Със своята широка представителност, с участието в неговата работа на представители на 73 братски комунистически и работнически партии, революционно-демократически и социалистически партии и движения, той бе не само ум и съвест на българския народ, а и ярък форум на световното комунистическо и работническо движение. От неговата трибуна бяха направени високи оценки на дейността на Българската комунистическа партия, на нейната безпределна вяроност и последователна борба за чистотата на марксизма-ленинизма, за тържеството на принципа на пролетарския интернационализъм, за нерушимата дружба и сътрудничество с великата Комунистическа партия на Съветския съюз и съветските народи, с народите на социалистическите страни, с всички прогресивни хора в света. Конгресът беше ярка манифестация на единството и сплотеността на българските комунисти, на целия български народ около неговата славна Комунистическа партия, около нейния Централен комитет. С пълно единодушие изказали се на конгреса делегати и гости горещо одобриха линията на Партията, нейната политика в социалистическото изграждане на страната и международния живот.

И десет всяко българско сърце със законна гордост, с искрена радост гласно повтаря собствените си мисли, изказани от другаря Тодор Живков в речта му при закриването на конгреса: „Девят конгрес е тържество на априлската политическа линия, на нейното последователно и творческо прилагане през изтекло-

то десетилетие. Същевременно той е отправна точка за по-нататъшно творческо развитие на тази линия във всички области на живота у нас.

В духа на априлската линия конгресът начерта главните насоки на вътрешната и външната политика на Партията и страната през следващите години.

Народна република България през годините на петата петилетка ще разпери още по-волно криле в широките простори на социалистическия възход, ще се увеличава нейната икономическа и политическа сила, нейната отбранителна способност, ще расте народното добруване и благополучие.

Вярна на своите богати традиции и добродетели, Българската комунистическа партия и на своя Девети конгрес обсъди стоящите пред нея проблеми в най-тесна връзка с проблемите на световния революционен процес. С оценките и насоките, които конгресът даде в това отношение, с изказванията на представителите на братските партии и прогресивни движения бе даден отговор на най-животрещущите въпроси, които възбуждат трудолюбивите хора от целия свят. Той издигна мощно глас на протест срещу агресивните действия на американските империалисти, осъди тяхната мръсна война във Виетнам, изрази пълна подкрепа на справедливата борба на героичния виетнамски народ. Конгресът посочи необходимостта от решителни действия в защита на единството на световната социалистическа общност и на световното комунистическо движение. Той осъди остро отстъпничеството на ръководството на Китайската комунистическа партия от съвместно изработената генерална линия на световната армия на комунистите, неговата разколническа антисъветска дейност.

На конгреса българските комунисти, представителите на братските партии изразиха своята висока оценка на ролята на КПСС и съветската държава, на тяхната мъдра политика. И както подчерта другарят Тодор Живков, „... в историята няма друга страна, няма друга партия, няма друг народ, които да са на-

правили толкова много за благото на човечеството, които да са дали толкова много жертви за щастието на народите в света. Съветският съюз и днес стои на предната позиция на борбата срещу агресивните сили на империализма и високо носи знамето на прогреса и пролетарския интернационализъм“.

Документите и материалите на конгреса сега са пред нас. Те ни сочат верния път в нашата бъдеща дейност. Задачата сега е добре да проучим и широко да разясним тези документи, добре да разберем тяхното съдържание, техния дух. Многогранната дейност на първичните партийни организации, на всеки комунист сега трябва да съдейства за най-широко популяризиране на конгресните решения, за най-пълна мобилизация на силите на всички трудещи се за тяхното изпълнение. На село сега бързо трябва да приключи работата по прибирането на зърното, по ремонта и завършването на сградите на животновъдните ферми в ТКЗС и ДЗС, правилното съхраняване и поддържане на техниката през зимата, навременното подхранване на есенните посеви. Колективите на промишлените предприятия, които рапортуваха за изпълнението на единнадесетмесечния план, следва с още по-голяма настойчивост да доведат борбата за предсрочно изпълнение на годишния план. Едновременно с това трябва да се положат максимални усилия за правилното изработване и подготвяне на ритмично изпълнение на плановите през 1967 година. Цялата политическа работа сега следва да бъде подчинена на задачата да не остане нито един колектив с неизпълнен годишен план, с неизпълнено обещание по всички показатели и неподготвен за преизпълнение на плана още от първия ден на 1967 година.

Небихалият труд и политически подем в дните преди откриването и по време на Деветия партен конгрес трябва да се поддържа още по-силно, да се разгаря пламъкът на социалистическото съревнование, за да превърнем в път и кръв решенията на Деветия конгрес на Партията.

Щастливи минути за делегатите на Деветия конгрес на Партията от Великотърновски окръг — една снимка с другарите Леонид Брежнев и Тодор Живков.

ВЕЛИЧЕСТВЕНА ПРОГРАМА

Дълбока вяра, небивала радост и гордост изпълва сърцата на трудещите се от Бебровска община, когато четат отчета на Централния комитет на БКП, директивите за петата петилетка, речите на делегатите и гостите от братските партии на конгреса. Изнесеният доклад от другаря Тодор Живков е провикнат от увереност в бъдещите още по-славни победи в борбата за социализъм и комунизъм, провик е от здрав реалистичен оптимизъм, подкрепен от неоспоримите факти и цифри на досегашните ни постижения. Пред нас сега стои величествената програма за изпълнение, начертани са практическите задачи за развитието на народна република България през периода 1966 — 1970 година.

Комунистите и всички трудещи се от нашата община с огромен интерес и вълнение следяха работата на Деветия конгрес на БКП. Особен трепет те изпитват към ония моменти от доклада за работата на Партията за повишаване жизненото равнище на народа, на въпроса за социално-икономическото сближаване на селото с града. През петата петилетка ще се подобрят още повече икономиката и на нашето Държавно земледелско стопанство, ще се увеличат и доходите на населението.

Комунистите и трудещите се от селщата на района творчески ще прилагат и изпълняват решенията на Деветия конгрес на БКП.

Никола КОСТОВ

ГОДИШНИЯТ ПЛАН — ДЕЛО

Колективът на Градския промишлен и занаятчийски комитет в ТПК „Масив“ във Велико Търново беше удостоен с високо отличие — преходното червено знаме на Централния съвет на трудово-производителните кооперации за третото тримесечие.

Най-голям дял за този висок трудов успех имат колективите на машинно-ремонтните бази, отделите за битови услуги, за безакохолни напикти, пресовити отдели и др. Благодарение на упорития труд на всички от промишлената до края на годината ще бъде произведена надпланова продукция за над 280 000 лева.

Н. Станев

ОТНОВО ЗНАМЕНОСЦИ

За втори път през тази година колективът на ТПК „Масив“ във Велико Търново беше удостоен с високо отличие — преходното червено знаме на Централния съвет на трудово-производителните кооперации за третото тримесечие. Като в предконгресното съревнование, така и през ударните дни по време на конгреса, трудолюбивите кооператори постигнаха високи успехи. След като изпълниха годишния си план, усилията на всички са насочени за осигуряване до края на годината на надпланова продукция за 150 000 лева, вместо за обещаните 70 000 лева.

Н. Димитрова

Най-високата награда

Колективът на потребителната кооперация „Подъм“ в с. Златарица изготви достоен рапорт за Деветия партен конгрес. Своята висока оценка на изпълнението на всички показатели, планът по стокооборота е осъществен 1141 на сто и е реализирана надпланова печалба в размер на 11 000 лева. С тези резултати заслужено бе спечелено първото място в окръга. Окръжният кооперативен съюз връчи на кооперацията преходното червено знаме и парична награда от 140 лева.

Още не отшумяла радостта от тази голяма победа дойде и вестта, че потребителната кооперация „Подъм“ е отличена с изпълнение на производствения план по всички показатели и завоювала първото място в страната.

На 18 ноември просторният и хубав ресторант в с. Златарица ся да побра търговските работници от общината и много госте, дошли да присъстват на тържеството по случай награждаването с преходното червено знаме на Министерския съвет и Централния съвет на профсъюзите.

М. Димитрова

ЧУЖДЕСТРАННИ ДЕЛЕГАЦИИ ЗА IX КОНГРЕС — В ОКРЪГА

В неделя и вчера във Велико Търново и окръга гостуваха голям брой от делегатите на братските комунистически и работнически партии и прогресивни движения, взели участие в работата на Деветия партен конгрес.

Рано сутринта в неделя секретарят на Окръжния комитет на БКП Иван Диков посрещна в с. Балван членовете на делегацията на Монголската народно-революционна партия, водена от члена на Политбюро на ЦК и първи зам.-председател на Министерския съвет Сономин Лувсан. По обед кандидат-членът на ЦК на БКП Даника Иванова посрещна делегацията на Чилиската комунистическа партия начело със заместник-генералния секретар Хосе Гонсалес. По същото време пристигнаха и делегациите на Швейцарската партия на труда начело с члена на Политбюро на ЦК Руже Дафлон, на Перуанската комунистическа партия начело с члена на Политбюро на ЦК Андрес Киспе, на Боливийската комунистическа партия начело с първия секретар Марио Монхе, на Колумбийската комунистическа партия начело с члена на Политбюро и Секретариата на ЦК Юкини Морено Диас, на Ирландската работническа партия начело с председателя на Изпълнителния комитет на партията Шийн Нолян, на Аржентинската комунистическа партия начело с члена на ЦК Фаби Елди, на Хондураската комунистическа партия, водена от члена на ЦК Рамон Аман Амадор, на

Членовете на делегацията на Чехословашката комунистическа партия на Борун.

партията Народен авангард на Коста Рика начело с Едуардо Мора Вальерте, на Италианската комунистическа партия начело с члена на Ръководството и на Секретариата на ЦК Александро

Ната и други. Придружени от първия заместник-председател на изпълкома на Окръжния народен съвет д-р Пеню Ненов, от завеждащите отдели на Окръжния комитет

на Партията Дачо Илчев, Ненко Цанков, Иван Златев, заместник-председателя на изпълкома на Окръжния народен съвет Петко Василев, председателя на изпълкома на Градския народен съ-

вет инж. Недялко Калпакчиев, секретаря на Градския комитет на БКП Милчо Христов и други отговорни ръководители на окръга и града, гостите се запознаха с музея на Втората българска държава, посетиха Царевец и колибата на Никола Габровски, където се състояла Първата социалистическа сбирка, любуваха се на панорамата на града.

В неделя след обед колумбийската делегация гостува на трудещите се от Стражица. Тук беше и членът на ЦК на БКП и първи секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов. На кооператорите от Ресен гостуваха швейцарската и перуанската делегации, в Поликраище — хондураската, а в Килифарево — боливийската. Заедно с боливийските другари в Килифарево бе и членът на борото на Окръжния комитет на БКП Радул Минчев.

Вчера след обед кандидат-членът на ЦК на БКП и секретар на Окръжния комитет на БКП Димитър Стоянов посрещна членовете на делегацията на Португалската комунистическа партия начело с члена на ЦК Антонио Рамас, а първият секретар на Градския комитет на БКП Димитър Петров — делегацията на Ливанската комунистическа партия, водена от нейния генерален секретар Никола Шауи.

Пристигналата още в неделя вечерта делегация на Чехословашката комунистическа партия начело с члена на Президиума на ЦК и първи секретар на Словашката комунистическа партия

Александър Дубчек, придружена от члена на Контролно-ревизионната комсия на ЦК на БКП и председател на изпълкома на Окръжния народен съвет Димитър Тужаров, вечерта сутринта се запозна със заележителностите на окръжния град, посети гр. Лясковец, след което гостува на кооператорите от с. Поликраище.

Пред затрговашо тържество владът на делегацията изказа то рещата благодарност на своите съотечественици за достойния син на Поликраище Павел Маринов Пенев, загинал като партизанин в Словашкото национално въстание. Той връчи на близките му паметен медал (посмъртно).

През вчерашния ден делегацията на Турската комунистическа партия начело с първия секретар Якуб Демир бе на посещение в с. Обединение, на Африканската партия за независимост на Португалска Гвинея и Зеления нос начело с генералния секретар Амилкар Кабрал — в с. Долна Оряховица, а водената от Умберто Барили Комунистическа партия на Сан Марино остана в окръжния град.

Гостите проявиха голям интерес към историческото минало на Велико Търново и към местата, свързани с началото на социалистическото движение в България. Членовете на делегацията, които посетиха различни селища на окръга, навсякъде водиха непринудени сърдечни беседи с трудещите се и местните ръководители, изразяваха своя възторг от постиженията в нашата страна, окръга и нашите селасподеяха свои впечатления от конгреса и разказаха за борбата на своите народи срещу капитализма и империализма.

СВЕТЛИНИ И СЕНКИ

Стане ли дума за художествена самодейност в Камен, не минуваше да се спомене колективът за народни песни и танци при Селскостопанския техникум в селото, на този лауреат на II републиканския фестивал на средношколската художествена самодейност. И наред с него — името на един скромнен, неуморен труженник и радател за чисто национално изкуство, на ръководителя на танцовия състав инж. Петко Николов. Той е всеотдайно отдаден на младите си талантливи питомци, на техния похвален порив към овладяване върховете на народното танцово майсторство. Първи неговия помощник са учениците Росица Глухарова, Рашко Йонков, Милан Димова, Веселин Първанов, акордеонистът Здравко Георгиев.

Любовта към народния танц не се ограничава само в Селскостопанския техникум. Инж. Николов е ръководител и на пионерски танцов състав. Но танците от техникума в Камен са твърде много възпрепятствувани в своята подготовка. Училището им не разполага, тъй и в самото село няма удобна зала за репетиции. Те са принудени да репетират след учебните часове в една от класните стаи, в замърсен въздух, при неподходящи условия.

С много радостни часове е дарил ансамбълът трудовите хора на Каменската община. Тък и само тях ли? Песните му стигат надалеч, нашир и надлъж по танцовите копнеи младежи и стари, навред ги канят като най-свидни гости. В дъжд и кал, в пек и студ младите майстори на старите хора и ръченици сноват из пътищата, за да занесат своето изкуство при тези, които с трепет ги очакват.

В крак с насърчаващите успехи на художествената самодейност в Селскостопанския техникум вървят и по-възрастните. В центъра на културните прояви в Камен е разнообразната дейност на народното читалище и неговият театрален състав. Самодейните артисти имат зад гърба си завидни сценични прояви. В ядрото на самодейните е дългогодишният актьор, учителът Марин Вангелов, председател на читалището. Той е душата и сърцето на театралната група. Пред каменчани театралният състав с успех изнесе на няколко пъти пиесата „Голямото завръщане“.

Сегашната самодейност актьори са в подготовката за турне съставът пиеса. В подготовката за новия театрален сезон самодейните вече разпределиха ролите за комедията „Найлон“, „Мерцедес“, „МВР“. Но на практика се получава нещо твърде неприятно. Същата комедия е включена в репертоара на самодейните от читалището в съставното село Виноград. Виноградци даже изпревариха каменчани: те първи се спряха на комедията и

започнаха разучаването ѝ. Струва ни се, че би трябвало да се постигне съгласуваност в действията, като единият от двата състава разучи комедията, а другият се спре на друга пиеса. От такова разбирателство полза ще имат трудещите се от околните села, тъй като ще им се предостави възможност да видят два различни спектакъла.

Към културния актив на Камен трябва да причислим и мандолинният състав под ръководството на учителя Вес. Терзиев. Своето достойно място заема и вокалният женски състав при читалището. Но напоследък той бездейства, не проявява признаци на живот. А кооператорите от него очакват много. Нужно е да бъде сложен край на летаргията му.

Почти същата характеристика трябва да дадем и на вокалния женски състав от Нова Върбовка. Той не се събира системно, не репетира редовно. През последните месеци като актив могат да му се отчетат няколко импровизирани спектакъла при тържествени случаи.

Гордост за Виноград, за цялата Каменска община и за околните ни е смесеният ансамбъл за народни песни при читалището във Виноград. Съставът му от народни инструменти с право завоюва високото звание лауреат на II републиканския фестивал. Но инструменталният състав не е онзи, който печелеше победа след победа. От състава му излязоха трима от най-добрите инструменталисти: на гъдуларя Ат. Костадинов бе предложено място в Горна Оряховица, акордеонистът К. Константинов е на работа в ДДЗ „Д. Благоев“ във Велико Търново, в Горна Оряховица бяха предложени подобри условия на още един акордеонист. Фактически трима от съставите на състава вече не са във Виноград. А без тях е лошо. Зейналата рана виноградец вече лекуват. Те подготвят достойни заместници на талантливите музиканти от своите, собствените си среди.

Не може да не се посочи и обезпокоителният факт, че театралните колективи в другите съставни на общината села — Николаево, Горски Сеновец и Паисий — не проявяват никакви признаци на живот. Причините се коренят в обективно състояние, че в тези сравнително малки села интелегентията е съвсем малобройна. Представители са неколцина — по един-единствен учител и по трима-четирима служители. Там се чувства остра нужда от хора, които да попълнят свободните места на актьорите-самодейници. Тъкмо в тази насока са необходими упоритите усилия на масовите и политическите организации, на културната общественост и на трудовите хора от Каменската община.

Николай КОТЕВ

ПРЕЗ турско било, когато го изидали. Дали са мислели тогава работниците, че тук ще гният запалени родолюбиви сърца, че тук ще бъдат изречени тежки присъди и от наши, и от чужди съдиници за смели български снове? И наистина, първите затворници са борци за освобождение от турско иго.

Да можеха стените да говорят, биха разказвали те, а ние, закласнати, ще изграждаме в съзнанието си образи на добри и лоши хора, за които като малки сме слушали в приказките. Мъчители са нажежени желяза и клеши са дагосвали жестоко свидни народни снове! Присъствал в стаята за мъченията. На една маса са наредени различни средства за инквизиция. Няколко особено чувство те обзема. Навярно дебелите стени са поглъщали стонете, преминали през стиснатите зъби, а някои от тях се прокрадвали през тесните пролуки, за да се понесат надолу по Янтра и да разказват за мъжество и жестокости.

Във Великотърновския затвор-музей е изживян къс от историята. А тя се твореше от борци. Тук влагата е смукала и студът е пронизвал до костите стотици герои-революционери, като се започне от първите затворници, участници в Хаджиставревата бунта, и се стигне до светлата дата 9 септември.

Минете последователно по всички килии и ще узнате много. Тук всичко ти говори със своя език — и факсимилетата, и снимките, и дебелите стени, наровите, експона-

тите. Външуват те раирани дрихи, сковавали сърцата и душите на затворниците. Някоя умна глава измислила сандъч с двойно дъно за пренасяне на забранена литература. Изложени са някои от книгите в една витрина — „Съчинения на Максим Горки“, „Основни на научната философия“, „Произход на земята“, книги от Зола, Джек Лондон и др. И ти ги виждаш насъбрани около четца да слушат с трепет за борбата на болшевиките, за новия живот в братска Русия, а на вратата

за наказание със седем дни карцер на двамата. А в карцера не е особено приятно — и влага, и тъмнина, и студ. Петте отделения са били винаги пълни. Не е било леко да стоиш прав, с белезици на ръце и да мъчиш. И Димитър Стойков, и Димитър Дюлгеров неведнъж са били негови посетители. Ето, четем заповед за триденен карцер, затова че те са изпращали навън нецензурирани писма. Напразно че се взирате да прочетете ситните, като ма- ниста букви на революционни

арийското въстание. Килиите стават тесни. Затворниците спят нагъсто — и под наровите, на всяко свободно кътче. Въздухът не стигал. За масовите арести след въстанието говорят документи от тогавашния окръжен управител на полицията. А от снимките гледат портретите на зверски убитите партийни ръководители: Н. Габровски, Тр. Саралиев, Т. Радославов, Д. Иванов и други.

Народните маси продължават да негодуват. В пресата се появяват множество пис-

съветски народ. Посетете четвърта килия на затвора-музей. Във факсимиле на документ от 21 юни 1941 г. на ЦК на БКП се чете за курса към въоръжена борба. Тук са снимките на тези, които първи оставиха любимите домове, за да поемат трудния, но славен път на партизанския живот, на борба с кървавия фашизъм. Много са имената на загиналите герои. Ведно с тях са и тези, които с риск на живота си им даваха подслон, храна. Колко пъти лаят на кучетата в карал ятаците да изтръпят — свои ли идат или чужди. Така е заловен и дядо Дончо Папазов, укривил Деню Георгиев.

Голяма е била мъката на затворниците, когато извеждали смъртните, когато до тях стигне вест за обесени, за разстреляни. За бодрия им дух говорят предсмъртните им писма до близки и другари, а те са пропити от вярата в близката победа.

И естествено е радостното чувство при победата, за което говорят снимките от срещите с партизаните, с политзатворниците. Народът сияе. Свободата е пришила крила на всички. Победа! За нея и тук, в клетките на затвора, клокочеше борбата, крепнее вярата в Партията.

Излизаш навън. Мисли и чувства се сливат в едно вълнение, голямо и свято. Тук е кованата история, тук тя ти разказва странни, от които погледът отпива вдъхновение и... признание.

НИНА ИВАНОВА

ТУК Е ИЗЖИВЯН КЪС ОТ ИСТОРИЯТА

някой ще бди, за да не ги изненадат злите надзиратели. Може би в онази шарена торбичка някоя детска ръка е донесла на бато си или татко си хляб, дебели чорапи, орехи. Детето не е знаело, защо някои от орехите са били по-леки. Черупките са прикърпвали хаберни отъзи, новини и поръчения. И само там ли? И в хляба, и в дрихите, и в цигарите — навсякъде, където не се е досещал да надникне врагът. Ще спреш пред кѳта за богослужение и ще си спомниш за онези непокорни „неверници“, които отказвали „помощта“ на бога. Между тях са били Георги Рибаров и Димитър Дюлгеров. И само те ли? Но тук е изложена заповед на директора на затвора

песни и стихове, на поръчения, които Йордан Илиев съхранявал в една миниатюрна кутийка.

Да застанем пред портретите на пионерите на социализма! Не може да не изпитаме и уважение, и възторг от искрата, която са запалили за борба с буржоазното правителство, завоюването на турските феодали. Тези социалисти — Димитър Благоев, Никола Габровски, Георги Баклава и други, от странците на вестник „Работник“ пламенно пропагандирали новите социалистически идеи. Много от тях, заради тези пламенни слова, лежах в този затвор.

Идва 1923 година с Деветоюнския преврат и Септем-

мени протести и дописки, като „Режимът в Търновския затвор“, „Бунт в Търновския затвор“, „Духът на политзатворниците е бодър“, „Първи май в затвора“ и др. Под натиска на трудещите се са отменени смъртните присъди на Васил Мавриков и Борис Богданов.

Пред две знамена ще спрете в трета зала — едно е развял Иван Диков, на процесу срещу 93-та габровци. На него четем: „Да живее БКП! Да живее Съветска България! Долой полицейската фашистка власт!“ Ще спрете пред един къс червен плат. Той е само копие на онова, издигнато през комина на 7 ноември 1934 година в знак на любов и признателност към братския

Концерт за наградените

В салона на образцовото читалище „Напредък“ — Горна Оряховица бяха отчетени конкурсните, обявени в чест на Деветия партиен конгрес — литературен, в който участваха предимно членове на литкръжко „М. Горки“ и между радиоуредите в града за най-активна програмна дейност.

На първо място беше класирана радиоуредбата при ДЗЗ и наградена с грамофонни плочи. Първата песен от концерта беше изпълнена за нея. На второ място е радиоуредбата при обшар-

ската кооперация „Освобождение“. Бяха изпълнени песни от вокалните групи при ДИП „Митя“ и ДКК „П. Цайков“.

Архитект И. Карастоянов прочете две свои стихотворения, взели първата и втората награда от литературния конкурс. Прочетено беше и стихотворението на Е. Попов, спечелило втора награда.

Концертът завърши с монтаж, посветен на Партията и конгреса, в който участваха възпитаници от драматичната школа под ръководството на А. Бахчеванов.

Ст. Градинарова

Резултати от викторината

В чест на Деветия конгрес на Партията, Окръжният комитет на Отечествения фронт, Окръжният читалищен съвет организираха викторина на тема „Партийнолюбимия“. В нея взеха участие много младежи, учители, общественици,

Комисията, след като обсъди постъпилите материали, награди някои от участниците. Между тях са: Горазд Чолаков, Петко Д. Петков, от Велико Търново, семейство Стефан Борисов и Анка Шопова от Свищов, Никола Недялков от Елена и други.

Вярно на своите културни традиции, читалището в с. Каранци развива сега много по-широка и задълбочена културно-масова дейност. В това отношение читалищното ръководство намира пълната подкрепа и съдействие на всички обществени организации в селото и особено на комсомолското дружество, партийната организация и стопанско ръководство на ТКЗС. Танцовият състав е изключително от младежи, а народният ансамбъл — предимно от кооператорки и кооператори, работещи в полето. Няма културно събитие или друга по-значима обществена проява, в която читалищният ансамбъл да не вземе участие със своя програма.

трябваше да замине за с. Вишовград; група от 12 партизани, начело с комисаря на четата Боян, да отиде в с. Михалици; Марко (Симеон Пенев) и Ганди — за с. Мусина; Минчо и Петър за с. Дъскот и Буряна и Жечо за с. Върбовка.

Наредени в колона, стиснали през рамо пушките си, ние вървахме с бърз марш. Селяните по полето ни гледаха учудени, приветстваха ни, оставяха полската работа, мазкар беше едва обед и като поток се отправяха след нас. Влязохме в селото. Жените бяха излезли през портите, скръстили ръце, гледаха ни с любопытство и поздравяваха. Наближаваме настаната порта. Ето я мама. Застанала неподвижна, тя ме гледа, гледа другарите ми и не знае да се разваля и как да изрази своята радост. Аз се отклоних от пътя, прегърнах я и я целунах. От двора, с пушка и цевте в ръка, се зададе чичо ми Димитър Колев, който се нареди в колоната. Така, както вървахме, той ме уведоми за поведението на новия кмет. Наближаваме площада.

— Колоната да се разреди! Оръжията готово за стрелба! — наредих на партизаните. Никой не знаеше с какво били на групи и партизаните да отидат по родните си места, за да подпомогнат местните ръководители за установяване властта на Отечествения фронт; да се мобилизират нови партизани и доброволци и още същата нощ да се явят на определено сбито място на четата в Михалицко землище. Трябваше да бъдем в състояние да дадем мощна и организирана помощ на селата, в които врагът би се опитал да окаже съпротива. Въз основа на това наше решение се оформиха няколко групи: моята група, от 6 партизани,

знаех какво се беше случило, затова обявих бойна готовност. Партизаните бързо преметнаха раниците през рамо и заоглеждаха оръжието си. С няколко бойци излязох напред, да видя какво става — не е ли това някаква провокация? Опасението ми не мина и след като видях пристигналите тук наши разущавачи. Чак когато се срещнахме в полнотожието на гората, стана ясно, защо беше този шум.

— Другарю командир, — докладаха те в надпревара — в София е съставено правителство на Отечествения фронт... министър-председател е Кимон Георгиев, на външните работи — Югов... Трябва да отиваме по селата!

Веднага свихах отделните командири на съвещание за предстоящите ни действия. Решихме: четата да се раздели на групи и партизаните да отидат по родните си места, за да подпомогнат местните ръководители за установяване властта на Отечествения фронт; да се мобилизират нови партизани и доброволци и още същата нощ да се явят на определено сбито място на четата в Михалицко землище. Трябваше да бъдем в състояние да дадем мощна и организирана помощ на селата, в които врагът би се опитал да окаже съпротива. Въз основа на това наше решение се оформиха няколко групи: моята група, от 6 партизани,

Не бях очаквал толкова нещичко, но никак естествено неговите думи ме накараха да отговоря със своеобразна реч, която, доколкото си спомням, се състоеше в следното:

— Господи! На нас е известно държанието Ви. Нямаме от Вас оплаквания. Както Ви е известно, ние сме защитници на народа, установяваме народна власт и този, който не е пакостил на народа може да разчита на нашето уважение и доверие... Освобождавам Ви от поста кмет на селото. Кой ще бъде новият кмет — това ще реши народът на митинга, който след малко ще се състои на площада...

Ръкувахме се и уж беше революционното време, а всичко това ние направихме по един официален, почти дипломатически маниер.

В това време площадът и дворот пред общината бяха изпълнени с народ. Съпроводени от цяла процесия отидохме пред паметника на загиналите в Дряновския манастир четници от селото и жертвите от двете войни. Стъпих на някаква поставка и произнесох първата си политическа реч, в която заявих, че омразната фашистка власт е смъкната и че от днес в страната и в селото се установява властта на Отечествения фронт. Ентусиазмът се усилваше и почти на всяко второ изречение се чуваха възгласите: „Долу!“, „Смърт на фашизма!“ „Да живее Отечествения фронт!“ Далох думата на Райко Ранков и той предложи да бъде избран следният комитет на Отечествения фронт:

Димитър Колев Русев, председател, от БКП; Райко Ранков Цветков, член, от БКП; Минчо Маринов Колев, секретар, от БЗНС; Денчо Д. Пиперков, член, от БЗНС;

Начо Пенев Начев, член, от БРСДП; Колю Тотев Колев, член, от БРСДП.

За нов кмет на селото беше избран заслужилите другар и секретар на партийната организация в селото Райко Ранков. При избора всяко име беше посрещано и изпращано с бурни ръкопляскания и възгласи. Уточнихме се по някои въпроси и аз обявих, че приемаме доброволци и определени сборното място. Казах им, че желаещите трябва да бъдат там след един час. Дойдоха толкова много, че ние с мъка вършихме някои. Върнах и брат си.

Нямаше време да се отбием по домовете, да се видим с близките. Нарамихме отново раниците и пушките и тръгнахме за другите села. И там вече народът помитахте фашистката власт.

На 10 септември бяхме в Михалици. Оттам в Бяла черква, където се събраха партизаните и доброволците от Мусина, Михалици, Вишовград, Дъскот, Върбовка, Димча и други села. И една колона от над 200 въоръжени хора се насочи към Павликени. Начело бяха партизаните, след тях доброволците, предимно младежи. Заедно с тях в стройните и бойни редици крачеха донесаните политзатворници, стави партийни дейци.

Влизайки в града, ние се движихме в шпалир от червени и национални знамена, букети свежи есенни цветя и много, много ентусиазъм. И в града властта беше в ръцете на Отечествения фронт. Задачата ни беше да я защитим и укрепим. И ние се захвем с тази задача.

Край

Б. Р. Авторът на спомените „По огнения път на борбата“ моли читателите на вестника за отзив, бележки и препоръки. Писмата да се изпращат на адрес: София, ул. „Веселка“ 2, за Колю Русев.

По огнения път на борбата

(Продължение от бр. 139)

Спомени
от Колю РУСЕВ

Извиха при мен Моско и Яко — те бяха определени за разузнавачи в с. Михалици при организиране на акцията. Трябваше да отидат до селото, да се срещнат с местните ятаци, да уточнят обстановката, да опрелелят другарите, които ще участвуват в акцията, а след това ще останат при нас. Заедно с тях, в присъствието на Боян, определяхме местото, където ще ни чакат вечерта, за да поемат ръководството на групите при овладяването на селото. Уточнихме сигналите и паролите и двамата се отправиха към селото.

Прехвърляхме хребета, спуснахме се по стръмната пътека при Момин скок, където се ширеше хубава полянка. После свихме високо в гората. Вече се разсъмваше, когато определих местото за лагеруването на четата и на партизаните беше разрешено да починат. Назначих часова и отидох да обхода района, за да видя удобно ли е местото за лагер. Това беше задължение на командира. Гората беше хубава. Наблизо нямаше пътеки, но по-лошо място за лагер не можеше да се избере. От запад се издигаха сипеи и високи отвесни скали, които доминираха над местото, където се бяхме разположили. Достатъчна беше една картч-

в. „БОРБА“

Стр. 2, бр. 140, 22. XI. 1966 г.

ПО-БЛИЗО ДО ХОРАТА

ЗА НАШИЯ народ името на майстора е име на високо тачен и обичан човек. Той не е само вещ познавач в работата си, а е и възпитател на хората, с които работи. Високоорганизираните машини на съвременното производство не обезличиха неговата роля, а напротив те разкриха пред него широки възможности за творческо проявление. Затова името на майстора и неговият образ остават в съзнанието на работниците.

Като имам предвид това, искам да сподея някои моменти от моята работа в предавания цех на ДТК „В. Мавриков“ — Велико Търново. Уверил съм се, че не може да се разчита на високи трудови успехи, ако не спечелим сърца-

та и душите на работниците, ако не живеем с техните радости, и не разбираме техните болки. Това ме кара да бъда по-близо до хората. Макар и да претендирам, че ги познавам, то аз всеки ден научавам по нещо ново, което ме кара да им помагам и като ръководител, и като човек.

Друг фактор за постигане на още по-високи производствени успехи е добрата координация между техническото ръководство на смяната и масовите организации, на първо място доброто взаимодействие със сменния профкомитет и партийната група. В резултат на това нашата смяна три месеца е наредена на първо място. В нашата смяна израснаха десетки ударници на комунистическия труд и най-добри в професията. Социалистическото съревнование в навечерието на Деветия конгрес на Партията премина на нов етап. Пред колектива на смяната стояха отговорни задачи за изпълнение. При обещание 100,5 дне изплатихме производствения си план 102,64 на сто. Голям дял за успехите в нашата работа имат Заводският партин комитет и Заводският профкомитет, които отблизо следяха работата на всички майстори и организираха съревнованието между тях.

Петър ЧОЛОВ

сменен майстор, носител на „Народен орден на труда“ — златен

С жени шега не бива

НЕ СТАВА дума за комедията на Тарас Широв, а за трите телчарки от Горско Калугерово, за които животновъдният бригадир Цоню Димитров казва:

— Като три сестри са Дешка, Тодорка и Димка. Заран ще ги видите заедно да пристигат на работа, на обед и вечер — също.

Дружбата им още от малдини ги е накарала да постъпят като телчарки. Първи те нарушават „закона“ — само мъжете да се занимават с отглеждането на телетата.

Заран на първи март тази година Дешка тихо повика от портата на Тодорини, после се отправят към Димкини. По пътя те споделят, че през нощта не са спали спокойно и са мислили дали няма да сгрешат, като се заемат с тази непозната за тях работа.

Още с влизането в телчарника Дешка Иванова, Тодорка Димитрова и Димка Алексиева заплетват ръкави, прибират косите си със забравките и се захващат за работа.

— Оставаше само да повием телетата като малки бета, след като ги изплахем — споделя Тодорка, — а те ни гледат плахо, плахо и въртят доволно опашки.

Първият работен ден е минал. Малко изморени се връщат жените в къщи. Зареждат се втори, трети ден. Веднаж като карали на водопой телетата, някои от кооператорите любопитно ги гледали и си шушукали: „Я ги виж, грабнали тозгити и тичат ли тичат подир животните. За жени ли е тази работа!“

— Нека се подиграват, — казва Димка, от устата на която не излиза усмивката. — Те ще разберат по-късно, че с нас шега не бива.

След работа трите често се събирали в стаята на гледачи-

те, разговаряли с бригадирата и търсели причината за досегашния неуспех в отглеждането на телетата, за закръжаването им. Често пъти ги спомнял и главният зоотехник — Александър Пеев, който им казал: „Спазвайте режима за хранене и чистене и ще видите как килограмите ще се увеличат“.

Новите животновъдки решили да си изготвят строг режим на гледане и да го спазват. Сутрин първо техните прозорци светвали, първи те напускали своите домове и се отправяли към стопанския двор. Почистване на обора, даване зоб на животните, напояване с вода, в която са разтворили меласа. В девет часа напускали работа.

Заварих трите жени при телетата на обед. Фуражирият първо разхвърляше сочна храна от каручката, ту в лявата, ту в дясната страна на коритата, а жените бързо я разпределяха. После се заловиха с измитането на обора. В това време влезе главният ветеринарен лекар — Александър Маринов. Той обходи помещението, попита дали има болни животни и каза:

— Режимът тук, в телчарника, е строг като в казарма, затова има успехи.

И тези успехи личат много ясно, личат от цифрите. . . При план за годината 5060 кг месо още кога бяха предадени 17 638 кг. На въпроса им към заведващ фермата какво месечно възнаграждение достигат телчарките, той отговори „150—170 лева“. А когато се разделяхме с тях той до-

— И Дешка, и Тодорка, и Димка с гордо вдигнати чела посрещнаха Деветия конгрес на Партията. Заслужено!

Веска МАНЕВА

„МЕТЕОР--1“

НА 11 НОЕМВРИ т. г. Българско речно плаване — Русе пусна в експлоатация нов пътнически кораб с подводни криле. Той е наречен „Метеор-1“. Изработен е от колектива на корабостроителницата в Зеленодолск — Татарска ССР.

По случай влизането му в експлоатация и неговия първи редовен рейс, на кораба в Русенското пристанище бяха дошли много гости и граждани. Между тях имаше представители на БРП, навигатори, специалисти и др. Първите пътници бяха нетърпеливи. Всеки бързаше да влезе най-напред в новия кораб, да види как по-скоро неговата вътрешна уредба и удобства. Почти всички се интересуват от скоростта, за колко време всеки ще стигне до желаното от него място. На въпросите любезно и учтиво отговаря капитан Иринин.

„Метеор-1“ има три салона, обзаведени с удобни канапета, с просторна видност от двете страни. Благодарение на това всеки пътник може спо-

койно да наблюдава от мястото си бързо минащите картини на нашия и румънския бряг. Но от всичко за нас, първите пътници, беше най-хубаво това, че първи имаме щастието да се ползваме от тази нова и ценна придобивка в навечерието на Деветия партин конгрес.

„Метеор-1“ ще пътува по направление Русе — Видин и обратно до края на ноември. Всеки понеделник, сряда и петък ще потегля от пристанище Русе в 7.30 часа и ще пристига в пристанище Видин в 14.35 часа, след спирки в Свищов, Никопол, Сомовит и други пристанища. От Видин ще тръгва също сутрин в 7.30 часа. Цялото 300-километрово разстояние „Метеор-1“ ще го пропътува само за 6 часа и 35 минути.

Капитаните на кораба Зарков и Иринин са особено щастливи, че те първи са получили заповед да командуват този красивец, първия по рода си в Българско речно плаване.

Да ни е честита новата придобивка!

Ан. Паглов
борд на „Метеор-1“

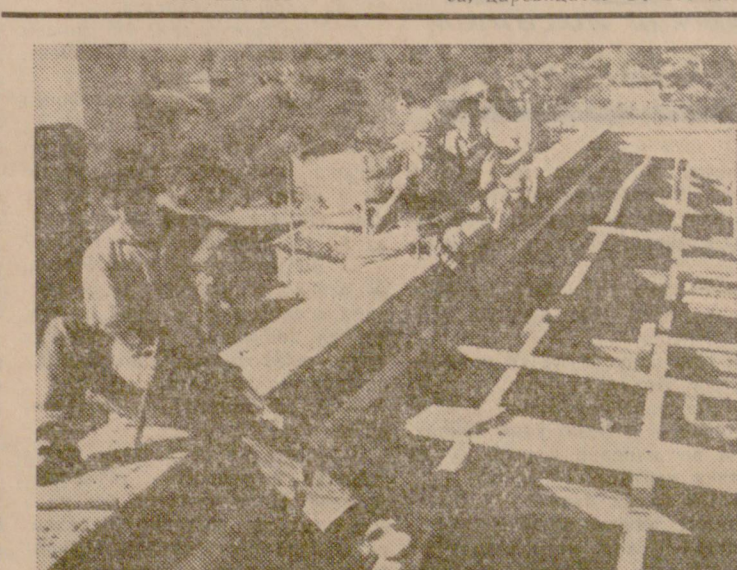
Язовирите на ТКЗС в с. Морава се използват не само за напояване, но и за отглеждане на риба. Така година, вместо 11 тона, е извадена над 15 тона риба.

Над 15 тона риба

От няколко години, заедно с развитието на другите отрасли, в ТКЗС — Овча могила се развива и рибовъдството, за което се използват изградените в района на стопанството малки язовири.

През тази година ръководителят на рибовъдството Антим Гечев и неговият помощник Шукуриев полагаха много грижи по храненето и отглеждането на рибата, за опазване то и от заболяване. Това бе една от най-добрите гаранции за изпълнение на годишен план от 30 тона риба само за участък — Овча могила. Извадени са вече над 15 тона.

П. Панчев

Много хора се питат, защо тия строителни работници с длето и чук в ръка рушат циментовата шапка на покривния зид на новостроящата се кооперативна сграда в с. Овча могила. Оказа се, че на 60 см. дълбайт гнезда, в които ще зазимкуват чукачката, върху които ще бъде закована ламарината, обвиваща шапката на зид. Пита се кой ще плаща надниците на петимата строители? Дали проектантът арх. Гърдев, за гдето не ги е предвидил в проекта, или строителният бригадир Иван Маринов, който не се е съобразил да ги постави, като се има предвид, че и с читалищната сграда е станало така?

Р. ПЕНЧЕВ

ПРЕД ДЕНЯ НА ТЪРГОВСКИЯ

РАБОТНИК

СПЛОТЕН КОЛЕКТИВ

В СЛАДКАРНИЦА „Малина“ на площад „Свобода“ — Свищов работят пет жени. Те са членове на една бригада, която воюва за званите за комунистически труд. Това са Мария Филипова, бригадирка Гичка Минчева, ученичка във Вечерния техникум, Тодорка Божкова, Славка Петкова и Розка Цанева.

През всяко време на деня сладкарницата е пълна с посетители — граждани, учаци се, гости на града. А те, петте, все бързат, все тичат като работни пчели, охотно посрещат и изпращат всички. Може би затова хората ги обичат. Може би затова в книгата за похвали и оплаквания добрите впечатления са много. Няма нищо чудно, когато и обслужването е истински културно, и обстановка е така приятна.

Ако разтворим дневника на бригадата, на първо място ще видим обещанието, дадено от целия колектив. После скромни, със засмени очи ще ни поздравят от снимката петте. А по-нататък вече можем да прочетем за редица прояви. Особено радостно е, че жените четат много. Четат

за живота и дейността на Дядото, на Георги Димитров, Пенчо Славейков и др. А каква дружба съществува между членовете на бригадата! . . .

До късно през нощта на 29 октомври светеха прозорците в сладкарницата „Малина“. Много бяха любопитните погледи, които надничаха отвън. А вътре в сладкарницата два големи букета от есенни цветя красяха празнично наредената трапеза, плод пак на работните ръце. Гичка Минчева, Тодорка Божкова и Розка Цанева честваха своите рождени дни. Бях поканена на това мило тържество и дълго ще го помня. Не за това, че на празничната трапеза не липсваше нищо, нито пък от размяната на скъпи подаръци, а защото те и техните семейства бяха единни и сплотени. Мъжете помагаша на жените при приготвянето на храната, а когато седнаха, на масата наред с домашното вино и мезето не липсваше и грозде и др. Започна другарската вечеря, а заедно с нея дойде ред и на песните. Всеки изпя по нещо, припомняйки на другия или на другите за стара, забравена песен, която се подхващаше от останалите. И така до късно през нощта.

След тази прекрасна вечер всички си отидоха със сърца препълнени от радост и щастие, породени от задружния труд, добрите другарски отношения и взаимното зачитане.

Ана НЕСТОРОВА

Репортаж от родните поля

Радостите и грижите на соватци

...ВЪРВЯ по пътя за филмал Централ и се радвам на приятното време. Слънцето лъчи по асфалта, като разтопено сребро. А есента е разстала чудни багри над просторната соватска земя. Долу в самия филмал два трактора бавно обръщат стърнищата, като оставят след себе си дълги черни бразди. Зад тях синят водите на соватските „езера“ — новите рибарии.

В малкото селище, недалеч от културния дом на филмала, издига снага нов двуетажен жилищен блок, в който новодошлите тук се настанят. Днес имам щастието да срещна „неуловимия“ агроном на двете полевъдни бригади — Тодор Маринов, висок слаб човек, с приятно лице. Тази година той учуди всички. И береката му берекет, и продукцията естина! Истински майстор на високи добиви! На темата „плодородие“ завързахме интересен разговор.

— Тази година, дума да няма, добре пороботиха полевците — започна той. — И здрава организация на труда, и агротехническите мероприятия на високо ниво, и . . . резултати. От 3500 декара пшеница получихме среден добив по 295 кг, а бяхме предвидили 250. Това постигнахме и с по-малко разход — 13,20 лева на декара, а президжихме 14,20 лева. Снизихме себестойността и при ечемика, овеса, царевичата. От 800 декара

леща събрахме средно по 166 кг от декара, а бяха планирани по 60 кг. За животновъдството осигурихме няколкостотин тона зелен и тревен фураж над плана. От захарното шекело вадим средно по 4—5 тона от декара.

— При нас — продължава разговора — агрономът на Явора лозарска бригада, Алексис Мотор — борбата бе насочена към правилното манипулиране и сортиране на гроздето, което предадохме на „Винпром“ при много добър градус.

Но по вина на ДСП „Булгарплод“ — клон Свищов от нас не бяха изкупени десетки тонове кайсии, сливи и ябълки, домати. Произведохме над 400 тона зелен трах, а консервният комбинат „Република“ в Свищов изкупи само 155 тона. От тези плодове и зеленчуци стопанството загуби 80—100 000 лева. Затова нашата бригада потърси резерви. Показателен в това отношение е примерът с тютюна. Хубавото време ни помогна да изпълним плана за низите 200 на сто.

Нов отрасъл си пробива път

В ДЗС „СОВАТА“ — Свищов вече втора година работи младият инхиолог Иван Велков, енергичен човек, който е един от създателите на соватските „езера“. Засега са изградени 4 рибарии с около 400 декара площ, но догодина ще станат 1100 декара. За своята работа Велков говори с увлечение.

— За рибата — обяснява той, — трябва да се създадат условия, които да се доближават до естествените — да създаваме микрофлора. В една част от водите ще отглеждаме и патии, които създадем условия за най-икономичното им развъждане. Край село Козловец стопанството строи язовир с 200 декара площ. Догодина там от ранна пролет, та чак до късна есен ще имаме поточен улов на риба, главно шаран. Досега от рибарии, които зарихме миналата година, сме извадили над 20 тона риба. Моето голямо желание е отплатят още от първата година да даде печалба. Надявам се през 1967 година да доведем улова до 50 тона.

— „Езерата“ са много красиви — възкликна аз — навърно ще ги използват и за други цели, например да се развъждат отлукът на работниците от филмала?

— Това е въпрос за бъдещето — продължи Велков. — Предстои да направим лодки. Ще спортуваме на всяка цена.

Край пътя смятаме да построим малко ресторантче, в което по всяко време ще се сервира пържана риба и ще се продава в сурово състояние. Но това са по-късни грижи. Да, грижи за по-добър, по-симпатичен и разнообразен живот.

Николай МИЛЧЕВ

ДА ЗАСАДИМ ЛАВАНДУЛАТА

Етерично-маслените култури са утвърдили не само името на сградата ни в чужбина, а носят и много добри доходи на стопанствата. Средината на розата, резенето, копъра, индрешето, савията и други особено място заемат лавандулата, което се обуставя от високата и доходност. Тя е известна с ограничената възискателност към почвата. Докато за ниските и поливните площи си съперничат голям брой култури, то по-друго е положението за слабите и високите площи, които не се напояват и обикновено са заплашени в различна степен от ерозия. Тук парната на културите, която няма конкурент, е лавандулата.

Със заемането на алкални, наклонени и обикновено извисти обработваемия фонд земи и с дохода си от 80—100 лева на декара, лавандулата е силно търсена и разпространявана култура в цялата страна. Тя е многогодишно растение, което се засажда от разсад в редове на разстояние 0,80 — 1 м и 0,50—0,60 м между растенията. За две-три години се оформят гудри със 100—200 и повече цветоносни стебла. За етерично-маслената промишленост се използва само цвета. Средният добив лавандулов масло е около 3 кг от декара, при цена 31,20 лева на килограм. Освен прекият висок доход, който лавандулата носи, със своите дълбоки корени тя е и добро противоерозионно растение и отлична медоносна култура.

Направена е необходимата подготовка за засаждаване на около 2000 декара лавандула в ТКЗС — Камен, Полски Сеновец, Сушица и други. В окръга има много площи, които биха могли да бъдат заети от тази великолепна култура. Стопанствата трябва да проявят интерес в тази насока. Засаждаването на лавандуловите площи става със съдействието на специалистите на ДП „Българска роза“ — Г. Орхановица.

Златко ФИЛИПОВ
ст. агроном при ДП „Българска роза“ — Горна Орхановица

в „БОРБА“

Стр. 3, ор. 140, 22, XI, 1966 г.

ЮБИЛЕЙ В СВИЩОВ

НАВЪРШВАТ СЕ три десет години от оня есенен ден на 1936 година, когато за пръв път разтвориха вратите си Висшето търговско училище „Димитър А. Ценов“. Оттогава Свищов, градът на Николай Павлович и Алеко Константинов, става академичен град.

Наследник и приемник на някогашното висше търговско училище днес е Висшият финансово-стопански институт. Скоро той ще празнува своята скромна тридесетгодишнина. По този случай в Свищов в началото на декември ще се състои юбилейна тържествена. Ще се състои юбилейна научна сесия, ще бъде организирана изложба с материали за участието на института в борбата против фашизма и изграждането на социализма, ще бъде снет късометражен филм из живота на студентите и преподавателите, в деня на чествуването ще се проведе тържествено заседание на

Академическия съвет и пр. С една дума малкият град край Дунава трескаво се готви да отпразнува най-тържествено 30-годишнината на своя висш учебен институт.

„Червената академия“ — така бе наречено някога Висшето търговско училище в Свищов. Тук българската буржоазия имаше право, защото то бе действително гнездо на прогресивни студенти и студентки. По-възрастните свищовци още помнят бурните студентски манифестации и острите схватки с полицията: по време на акциите срещу Нюйския договор, студентският празник, празникът на народната провета Кирил и Методий и др. Геричното минало на училището е оросено с кръвта на скъпи жертви — девет студенти дадоха живота си като партизани и политзатворници през времето на съпротивата.

Но не само студентите бяха прогресивни във вис-

шето търговско училище. Неговите възпитаници никога не ще забравят лекциите на професорите-комунисти, славната някогашна тройка — факелът на икономическата просвета: акад. Иван Стефанов, член-кореспондент на БАН проф. Тодор Владигеров и акад. Анастас Бенков.

През своето 30-годишно съществуване училището даде на българското стопанство над 5300 дипломирани специалисти. Къде ли няма днес възпитаник на ВТУ или ВФСИ! Тези специалисти-икономисти с висше образование работят из цялата страна като достойни представители на славните бонуси отпреди четвърт век.

През юбилейната учебна година във Висшия финансово-стопански институт — Свищов се обучават над хиляда редовни и хиляда и половина външни студенти. Педагогическата и научноизследователската ра-

бота се извършва от 70 професори, доценти, преподаватели и асистенти. Почти половината от тях са кандидати на икономическите, историческите и географските науки. Близко двадесет години тук се издава с успех най-старото икономическо списание у нас — „Народно-стопански архив“ (доскоро „Известия на ВФСИ“).

Сега Висшият финансово-стопански институт — Свищов има свой специфичен облик. Той е профилиран в областта на финансовите науки (финанси и кредит, застрахователно дело и обществено осигуряване). Такива специалности за редовно обучение няма в другите два икономически института в страната. В юбилейната 30-та годишнина ВФСИ — Свищов бе оцелял от откриване на нов педагогически профил и нова специалност — механизация и автоматизация на управленческия труд. Тук висшият институт разполага с две солидни сгради. За пръв път у нас е осъществено провеждането на учебни занятия само до обед. Скоро ще

Продавам етаж три стаи, кухня, мазе, двор. Справка: Симеон Ангелов — адвокат — Велико Търново.

Държавно автомобилно предприятие
— клон Тръвна
ТЪРСИ
ШОФЬОРИ НЕОГРАНИЧЕН БРОЙ.

Постъпване веднага.
Справка: „Личен състав“.

ЕЛПРОМ — ТРОЯН
ТЪРСИ

6 ДУШИ СРЕДНИ ЕЛЕКТРОТЕХНИЦИ.
Заплащане по разред.
Постъпване веднага.
Справка: „Личен състав“.

СМУ „Водстрой“ — район Попово
ИМА
вакантни длъжности за технически ръководители, както следва:

1. Технически ръководител I-ва категория с основна заплата 135 лева със седалище на работа в гр. Попово.
 2. Технически ръководител III-та категория с основна заплата 115 лева със седалище на работа в гр. Попово.
 3. Пом. технически ръководител с основна заплата 90 лева.
- Желаещите да постъпят да подадат документите си в управлението на СМУ „Водстрой“ — Попово.

МИННО-ОБОГАТИТЕЛЕН КОМБИНАТ
„МЕДЕТ“ — ПАНАГЮРСКИ КОЛОНИИ

ТЪРСИ

шофьори I клас на МАЗ-525-25 т самосвал;
шофьори II клас за същите коли с над 5 години трудов стаж.

Средната месечна заплата за шофьорите е около 200 ле. плюс 10% за работа при трудни условия: ел.шлосери VI, VII и VIII разред; маш.шлосери VI, VII и VIII разред; заварчици VI, VII и VIII разред.

Средната месечна заплата е над 120 лв. плюс 20% за прослужени години и 10% за работа при трудни условия.

Предприятието осигурява първоначално бекярски квартири и добре обзаведен стол.

Справка: „Личен състав“ на комбината.

3-1

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — Велико Търново, ул. „Васил Левски“ — № 9. ТЕЛЕФОНИ: Главен редактор 24-58; Зам. гл. редактор 25-26; отдели „Партиен живот и пропаганда“ и „Низов печат и дописници“ 25-27; отдели „Селскостопански“ и „Култура, бит, хумор и сатира“ 23-08; отдели „Икономически“ 31-25; счетоводство 63-79; канцелария и фотосътрудник 24-59; коректори и дежурен редактор 33-79.

Филиално полиграфическо предприятие „Димитър Найденов“ — Велико Търново

Чествуваха своя патрон

Всяка година на 19 ноември учителите, учениците, служителите при техникума по електротехника „М. И. Ломоносов“ в Горна Оряховица чествуват своя патрон.

И в събота площадът в града се оживи. В строй преминаха възпитаниците на техникума. После в салона на образователното читалище „Напредък“ се състоя едновременно тържество.

Доклад за голямото дело на белгизкия учен Михаил Василевич Ломоносов прочете учителката по руски език Екатерина Николова Савова.

Скъпи гости на училището този ден бяха Петър Михайлов Воробов — аташе при посолството на Съветския съюз в София и студентите от Московския университет „М. Ломоносов“ Мая Вагина и Юрий Игнатюв.

Другарят Воробов поздрави колектива на училището с празника.

Бе изграден клуб на дружбата. След това самоделият колектив при техникума изнесоха богата и разнообразна програма.

Това тържество остави дълбоки следи в съзнанието на всички присъстващи. То бе хубава проява на нерушимата българо-съветска дружба.

Трета премиера

Още не отшумели разговорите по наскоро представената пиеса на Камен Зидаров „Пленищата“, и ето, че в събота вечер театърът показва третата си за сезона постановка — „Лют зяв“ от Никола Русев. С нея ще се задоволят интересите най-много на младите зрители.

„Лют зяв“ е постановка на Константин Димчев. В ролите участваха: Мария Прашанова, Димитър Стоянов, Христо Стефанов, Стилиян Анастасов, Борис Манчев, Антон Савов.

След представянето, на Константин Димчев и на автора Никола Русев бяха поднесени цветя.

200)

— Добре — съгласи се Хенрих, — да допуснем. А защо ти е карта за разположението на складовите? Те, по моему, са стотици. Може би по-добре е да узнаем къде се намира базовият склад?

— Нито хранителните продукти, нито запасите облекло — каквото и да е количеството им — сега нямат никакво значение. Главното е да установим за кого и за какво са предназначени. Знаейки пунктчето, ние ще можем да изясним това.

— Ние с тебе? — учуди се Хенрих. — Та, за да ги обиколим, не ще ни стигне и половин година!

Вайс се усмихна.

— Ние — това е Съветската армия. Тя ще намери и време, и хора, за да направи всичко това.

— Е, знаеш, да събира такива трофеи! ... — възмущи се Хенрих.

— Не да събира трофеи, а да открива ония, за които са предназначени складовите — каза Йохан.

След няколко дни Хенрих изясни в какви пунктчета са разположени складовите, със снабдяването на които се занимаваше Вили Шварцкопф. Но когато Йохан свери названиите на тези пунктчета с картата, те не се оказаха на нея. Изглежда, всички тези

названия бяха измислени или за кодирани и без ключ не беше възможно да се дешифрират.

Хенрих, като чу за това, се разтревожи:

— Значи, чичо не ми се доверява.

— Не се горещи — каза Вайс. — Възможно е системата на конспирацията да е такава, че за местоположението на този или онзи склад да е известно само на старшия на оная група, която ще се базира именно в този пункт.

— Едва ли — усмивна се Хенрих. — Тогава защо Вили пази картата на вътрешната връзка на особен плосък, огневоборен шкаф? Аз веднаж влязох при него в кабинета, когато той правеше бележки на тази карта, но той веднаж хлопна вратичката.

— А какво още има в този шкаф?

— Нищо, само картата. Очевидно шкафът е специално пред-

назначен за пазене на секретни карти. В кабинета беше тъмно, но картата осветяваша рефлектор, намиращ се вътре в шкафа.

— И чичо ти никога ли не е отварял пред тебе този шкаф?

— Никога.

— Пък може и да си прав — разсъди Йохан.

— Аз разбирам колко е важно това! — горещо каза Хенрих.

— И ще направя всичко, за да доставя картата.

— По какъв начин?

Хенрих вдигна рамене.

— Тогава Йохан, като извади от джоба молив и хартия, го спря:

— Ти си инженер, нали?

— Е, почти.

— Гледай: ето схемата. Когато шкафът се отваря, светва рефлекторът. Вратичката на шкафа, натисвайки контакти от проводниците към замаскирания фотоапарат, ги съединява: автоматичният затвор заработва и

снимката е готова.

— На чичовия гръб — усмихна се Хенрих.

— Е, а ако допуснем, че чичо ти в този момент няма да стои до шкафа?

— Защо пък, възможно е...

Не си представям само къде да поставя фотоапарата.

— А ти помисли.

— Но нали чичо ще отвори шкафа само, когато му потребават да погледне картата.

— Това ние знаем. Но можем да го отстраним в този момент.

— По какъв начин?

— Много просто: с телефонен звънец.

— Но, преди да отиде към телефона, той ще затвори вратата и нипо няма да стане. И после, как ще узнаем, кога трябва да го повикаме по телефона?

— Видиш ли — каза Йохан, — всичко това може да се обедини с проводник в обща верига, та, да допуснем, пет секунди след телефонното звънение да спуска фотоапарата.

— А шракането на фотоапарата?

— Може да се изчисли то да съвпадне с второто телефонно звънение. Нали чичо ти, без да е чул глас, ще постави слушалката и новото звънение ще съвпадне с шракането на камерата.

— Какво пък, — неуверено каза Хенрих, — Може да опитаме.

Вайс забеляза, че почти всички крупни немски резиденти, пристигащи в Берлин от тази или друга западна страна, където те работеха, най-малко време отделяха за съставяне на отчети,

Главното те се занимаваха с устройстване работите на своите началници. Изглежда, задължаваха ги да обезпечават всички удобства за живеене на ръководителите на германското разузнаване в страните, където резидентите се бяха трайно аклиматизирали.

— Шеленберг замина в Швеция.

Густав извика при себе си пет млади офицери, в това число и Вайс, и им представи човек с атлетическо телосложение, но вече възрастен, плешив, с лице, нарязано от дълбоки рани и бръчки.

— Можете да го наричате Пол.

Сега сутрин те и петимата редовно излизаха с Пол в Гриневадския лес на тренировка. Пол ги обучаваше на всевъзможни начини на убийства: прилагаша студено оръжие, различни поддръжни средства — късче жица, гъло на бутилка. Учиха се да се справят и с голи ръце.

Пол каза, че по заповед на райхсфюрера той обучаваша на това и висшите чиновници от службата, но само че всеки у дома му.

Във връзка с отсъствието на Шеленберг Йохан имаше по-вече свободно време и можа да напише подробна информация за Центъра. Като я зашифрова, препрати я на професор Шутгоф чрез уговореното между тях скрито валиче.

Веднаж през тези дни в стаята на Йохан се раздала телефонен звънец. Това беше удивително: нали не знаеше номера на своя телефон и, следователно, никой не можеше да му звъни

(Следва)